

Arrest

nr. 293 668 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X *alias* X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 februari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 8 februari 2021 om internationale bescherming. Op 21 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u Pashtun van etnische afkomst. U verklaart geboren te zijn op (...) 1999. U bent geboren in Kharadin, een dorp gelegen in het district Khyber agency van de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa.

Uw vader was leerkracht. Toen u vier à vijf jaar oud was richtte hij een meisjesschool op. In het kader hiervan werd uw vader door de Lashkar-e-islam activisten benaderd. Zij vroegen uw vader om de meisjesschool te sluiten en trachtte u op gedwongen wijze te rekruteren. Nadat uw vader dit weigerde werd zowel uw huis als de meisjesschool van uw vader in 2015 vernietigd door de Lashkar-e-islam beweging, waarna u samen met uw ouders en twee van uw zussen naar Peshawar verhuisde.

Na aankomst in Peshawar werd uw vader benaderd door het leger. Uw broer die sinds 2010 als journalist werkte in Afghanistan, zou nieuws hebben verspreid tegen het beleid van de Pakistaanse autoriteiten. Als uw broer hiermee niet zou stoppen, dan zou uw leven in gevaar zijn. Hierop ontvluchtte u in februari 2016 Pakistan.

U reisde vooreerst naar Iran. Daar zette u samen met uw broer, die intussen ook dreigementen vanuit Pakistan in Afghanistan zou hebben ontvangen en naar aanleiding hiervan Afghanistan ontvluchtte, uw reis via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk om vervolgens op 8 februari 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde bij uw verzoek een Afghaan te zijn.

Voor uw aankomst in België diende u eveneens in Hongarije (12 april 2016), Oostenrijk (31 mei 2016), Duitsland (28 juni 2016) en Frankrijk (29 augustus 2019) verzoeken om internationale bescherming in. Uw broer werd erkend als vluchteling in Duitsland.

Na uw vertrek uit Pakistan bezocht het leger uw familie in Peshawar opzoek naar u en uw broer.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u omwille van voornoemde redenen gedood te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u foto's van de volgende documenten voor: foto's van uw broer op zijn werk, badge van uw broer, lijst met scholen, uw geboorteakte, schooldocumenten, domiciliëringsattest, verblijfskaart broer in Duitsland, Afghaans attest van uw broer. U verklaart filmpjes te hebben over uw vernietigde huis. U beschreef de inhoud van deze video, maar u legde nooit deze elementen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst kan er niet om het feit heen dat u niet alleen doorheen opeenvolgende procedures in verschillende Europese landen, maar ook binnen uw procedure in België volledig tegenstrijdige verklaringen aflegde over kernelementen zoals uw identiteit en nationaliteit, en ook uw ingeroepen vrees voor vervolging. U zag er schijnbaar geen graten in om hierover niet éénmaal, maar herhaaldelijk te liegen.

Zo diende u achtereenvolgens in april en mei 2016 twee verzoeken om internationale bescherming in, in Hongarije, in mei 2016 diende u een soortgelijk verzoek in, in Oostenrijk, in juni 2016 in Duitsland, in augustus 2019 in Frankrijk en in februari 2021 in België. Hierbij maakte u gebruik van verschillende namen, zoals S. A. K. (...), Kh. A. (...), Ka. A. (...), D. A. K. (...) en A. A. K. (...), verschillende geboortedata zoals (...)1998 en (...)1999 en verschillende nationaliteiten (afwisselend beweerde u Afghaan of Pakistaan te zijn). Uiteindelijk bij uw verzoek om internationale bescherming in België in februari 2021 gaf u aan S. A. K. (...), geboren op (...)1999 te Pikha, Afghanistan te zijn. U haalde hierbij een vluchtrelaas aan dat zich in Afghanistan afspeelde. Ter ondersteuning van deze bewering legde u een Afghaans identiteitsbewijs (taskara) neer. Dat u dan plots tijdens uw gehoor voor het CGVS dd. 22/11/2022 nog maar eens uw verklaringen zou aanpassen, ondermijnt volledig uw oprechtheid. U beweerde immers dat uw volledige naam A. K. A. (...) zou zijn, u zou geboren zijn op (...)1999, te Jaradin, Khyber Agency, Pakistan (CGVS, p. 3, 4). Wat betreft de door u neergelegde taskara gaf u aan dat deze authentiek, zijnde uitgegeven door de Afghaanse overheden, zou zijn, maar dat de gegevens niet de uwe zijn, wat er op neer komt dat het hier om een vervalsing gaat. U was blijkbaar niet enkel bereid om leugenachtige verklaringen af te leggen, u probeerde deze ook nog eens te ondersteunen door het neerleggen van niet-authentieke stukken. Uw originele relaas dat zich afspeelde in Afghanistan, was logischerwijze ook verzonnen. U verklaarde deze verschillende foutieve gegevens op advies van anderen doorgegeven te hebben, maar in weze bent u en enkel u verantwoordelijk voor de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken. Het is uiteindelijk uw keuze om hierover te liegen. U verklaarde in Duitsland uw correcte persoonlijke informatie verschaft te hebben, maar hier staat tegenover dat u blijkens uw Duitse dossier (waarvan zich een kopie in uw dossier bevindt) aangegeven hebt geboren te zijn op 01/01/1998, iets dat u uiteindelijk beaamde in België en waarvan u beweerde dat u tevergeefs geprobeerd zou hebben dit recht te zetten (CGVS, p. 4, 5). Deze opeenvolging van leugenachtige beweringen die u ook nog eens ondersteunde met niet-authentieke stukken ondermijnt reeds volledig uw oprechtheid en algemene geloofwaardigheid. Om de zaken nog complexer te maken spreken de documenten die u neerlegde (zie infra) als bewijs van uw Pakistaanse identiteit van nog een extra mogelijke naam en dus identiteit, nl. M. A. (...) (zie twee schooldocumenten). Dat u zelfs uw nieuwe verklaringen omtrent uw identiteit weet tegen te spreken door het neer te leggen van documenten die nog een andere identiteit vermelden, doet elk geloof in uw waarachtigheid verdwijnen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Dit blijkt verder.

Ten tweede dient vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen hoewel u daar hetzelfde relaas vertelde als hetgeen u (uiteindelijk) in België voorlegde. Dat een andere Europese lidstaat reeds uw relaas onvoldoende heeft bevonden om u internationale bescherming te bieden, heeft logischerwijze een invloed op uw algemene geloofwaardigheid.

Ten derde verklaart u dat u een broer zou hebben die erkend werd als vluchteling in Duitsland. U legt een aantal documenten neer wat betreft dit broer, R. A. (...), maar eigenlijk kunt u de beweerde familieband tussen jullie beiden niet aantonen. U legt om uw eigen, nieuwe, identiteit aan te tonen vooreerst enkel zelf kopies (en vaak slecht leesbare kopies, zoals blijkt uit de vertaling) neer. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit nooit gegarandeerd worden. Bovendien kan uw domiciliëring en uw attest als minderjarige (in combinatie met de kopie van uw moeders identiteitskaart), op geen enkele manier uw beweerde familieband met R. A. (...) aantonen, wat uw bewering dat een groot deel van uw problemen gerelateerd zijn aan zijn activiteiten als journalist ongeloofwaardig maakt. Nochtans bestaat er in Pakistan blijkens toegevoegde informatie zoiets als een "Family Registration Certificate" (FRC), een document waarmee u zou kunnen aantonen (als u uw eigen identiteit weet aan te tonen althans) dat jullie weldegelijk broers zijn.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen omtrent kernelementen zoals uw nationaliteit, identiteit en familiesamenstelling. Dat dit uw "nieuwe" asielrelaas dan ook volledig onderuit haalt, is dan weer ontegensprekelijk correct.

Het ongeloofwaardige van uw relaas blijkt ook uit andere elementen. Zo beweerde u dat uw vader een meisjesschool oprichtte en hierdoor problemen kreeg met extremisten. De lijst met scholen die u neerlegt, toont vooreerst niet aan dat het om uw vaders school zou gaan. U verklaarde filmpjes te hebben waarop uw vernielde huis zichtbaar zou zijn. U legde deze filmpje niet voor en uit uw beschrijving blijkt dat het afgebeelde (vernielde gebouwen) algemeen van aard is. Voorts is het ongeloofwaardig dat deze religieuze extremisten die inderdaad vaak tegen het lesgeven aan meisjes zijn, een kleine vijf jaren zouden wachten tussen hun eerste dreigement en het gevolg geven aan dit dreigement (CGVS, p. 12). Voorts beweerde u dat de Lashkar-e-Islam een dreigbrief gaf, maar dit toch wel centraal bewijsstuk heeft u niet (CGVS, p. 13). Uw vader zou naar de politie gegaan zijn, maar ook hiervan ontbreekt elk schriftelijk spoor (CGVS, p. 14). U verklaarde tot 2015 in Khyber Agency gewoond te hebben, waarna u met uw gezin naar Peshawar verhuisde, waar uw ouders nu nog wonen, tot u in 2016 naar Europa vertrok (CGVS, p. 6, 7). In Duitsland verklaarde u dan weer tot uw vertrek in Khyber Agency gewoond te hebben ("Nennen Sie mir bitte Ihre letzte offizielle Anschrift im Heimatland. Antwort: Khyber Ageng, Malek-Din-Khel, Karnakhel im Gebiet Surdand Flour, Bara – Khyber Agency – im Grenzgebiet zu Afghanistan Frage: Haben Sie sich dort bis zur Ausreise aufgehalten? Antwort: Ja", dossier Duitsland p. 36). Wat meer is; in Duitsland wist u niet waar uw familie zich op dat moment bevond ("Frage: Leben ihre Familienangehörige noch dort? Antwort: Unser Haus wurde zerstört. Ich weiß nicht, wo sie jetzt leben." en "Ich weiß nicht, wo sich meine Familie aufhält - entweder in Peshawar oder, ich weiß es nicht", Duitsland p. 36, 38), terwijl u voor het CGVS wist dat uw familie in Peshawar woonde, temeer u daar zelf ook een tijdlang woonde en zelfs schoolliep blijkens uw verklaringen en documenten. Ook zei u in Duitsland dat u na uw vlucht in 2016 naar Kabul bent gegaan om daar uw broer te ontmoeten ("Ich bin deshalb zu meinem Bruder nach Kabul gegangen" en "Frage: Wer beschloss, dass sie zu ihrem Bruder nach Kabul gehen sollten? Antwort: Mein Bruder in Kabul.", Duitsland, p. 38), terwijl u in België verklaarde niet in Kabul geweest te zijn, maar uw broer in Iran ontmoet te hebben (CGVS, p. 18, 21). Bovenstaande tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden ondermijnen uw verklaringen finaal.

Daar het CGVS gezien uw tegenstrijdige verklaringen die ondersteund worden door niet-authentieke documenten, niet kan weten wie u bent, waar u vandaan komt en wat uw nationaliteit is, kan het uw nood aan subsidiaire bescherming gebaseerd op de situatie uit uw land en regio van herkomst niet inschatten. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt vooreerst dat hij een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst heeft wegens de problemen die hij heeft gekend met enerzijds Lashkar-e-Islam omwille van de bouw van een meisjesschool door zijn vader en anderzijds de Pakistaanse autoriteiten omwille van de kritische journalistieke activiteiten van zijn broer.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoeker naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt hij dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) moet nagaan of zijn terugkeer naar zijn land van herkomst ten gevolge van

een weigering van internationale bescherming in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tegen de motieven van de bestreden beslissing over zijn gebrek aan medewerking voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoeker geeft toe dat hij heeft gelogen tegen de asielautoriteiten van de verschillende landen die hij, buiten Duitsland, heeft doorkruist.

Met betrekking tot Oostenrijk en Hongarije verklaarde verzoeker dat hij de waarheid over zijn identiteit niet wilde vertellen omdat hij daar geen asiel wilde aanvragen gezien de manier waarop hij werd persoonlijk behandeld.

(...)

(NPO, p. 4)

Deze verklaringen zijn consistent.

Toegegeven moet inderdaad worden dat veel asielzoekers fysiek geweld, dat zij in andere Europese landen hebben ondergaan, noemen als reden om geen aanvraag in deze landen in te dienen.

Dit wordt bevestigd door objectieve bronnen over de behandeling van asielzoekers in deze landen (zie de AIDA-rapporten op <https://asylumineurope.org/reports/>).

Dit is een realiteit waarmee verwerende partij rekening moest houden, quod non.

Wat Frankrijk betreft, heeft verzoeker verklaard dat hij over zijn identiteit en zijn vrees heeft gelogen omdat hij, nadat zijn asielaanvraag in Duitsland was afgewezen, verdwaald was in zijn hoofd en, na slecht advies van andere asielzoekers die hij onderweg tegenkwam, dacht dat hij, als hij zijn echte identiteit zou opgeven, naar Duitsland en vervolgens naar Pakistan zou worden uitgewezen.

(...)

(NPO, p. 4)

(...)

(NPO, p. 21)

Opnieuw, zijn deze verklaringen coherent.

Hoe aanvechtbaar de leugens van verzoeker over zijn identiteit ook zijn, zij zijn niettemin begrijpelijk gezien de situatie waarmee hij destijds werd geconfronteerd (fysiek geweld, angst voor uitwijzing, enz.).

Verwerende partij had met deze verklaringen rekening moeten houden, quod non.

In Duitsland heeft verzoeker de waarheid verteld over zijn identiteit en de redenen voor zijn vlucht uit Pakistan.

Verzoekers verklaringen hierover waren in Duitsland en België dezelfde.

In dit verband dient erop gewezen worden dat verzoeker, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de Duitse autoriteiten geen valse, identiteit heeft “gegeven”. In feite hebben de Duitse autoriteiten bij de indiening van zijn aanvraag een fout gemaakt bij de transcriptie van zijn geboortedatum en verzoeker heeft tevergeefs getracht deze fout te laten corrigeren.

(...)

(NPO, pp. 4-5)

(...)

(NPO, p. 11)

(...)

(NPO, p. 21)

Met betrekking tot Duitsland heeft verwerende partij zich ertoe beperkt twee kleine tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker in Duitsland en in België aan de orde te stellen, die, enerzijds, betrekking hebben op de plaats waar hij en zijn gezin vlak voor zijn definitieve vertrek uit Pakistan woonden en, anderzijds, op de kwestie van zijn eventuele doorreis via Kaboel bij zijn vertrek uit Pakistan. Verwerende partij brengt daarentegen geen enkele tegenstrijdigheid aan het licht tussen verzoekers verklaringen in Duitsland en in België over de redenen voor zijn vertrek uit Pakistan, namelijk de Problemen die hij had ondervonden vanwege enerzijds het kritische journalistieke werk van zijn broer en anderzijds de door zijn vader gebouwde meisjesschool.

Deze redenen vormen echter de essentie van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat zij coherent en dus aannemelijk moeten worden geacht.

Bovendien dient opgemerkt worden dat verzoeker, hoewel hij bij de indiening van zijn asielaanvraag in België bij de DVZ over zijn identiteit heeft gelogen (uit vrees voor uitwijzing, terwijl hij een gegronde vrees voor vervolging heeft), bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en op eigen initiatief zijn

vergissing heeft toegegeven en heeft verklaard dat hij in het kader van zijn onderhavige aanvraag de waarheid wilde vertellen.

(...)

(NPO, p. 2-3)

Ter conclusie, kan verzoeker geen gebrek aan medewerking worden verweten gezien:

- het coherente karakter van de door verzoeker gegeven verklaringen betreffende zijn leugens over zijn identiteit in andere landen ;
- dat hij vanaf het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS de waarheid heeft verklaard en dit spontaan heeft gedaan ;
- dat hij gedurende zijn gehele persoonlijke onderhoud bij het CGVS ware informatie heeft verstrekt, gestaafd door de talrijke documenten die hij heeft overgelegd.

Voor het overige dient worden toegegeven dat, enerzijds, verzoeker nauwkeurig was over zowel de geografie als de veiligheidssituatie van zijn regio van herkomst (NPO, pp. 8-9) en, anderzijds, hij talrijke documenten heeft ingediend waaruit zijn nationaliteit en zijn leven in Pakistan blijken.

Er bestaat dus geen twijfel over zijn nationaliteit en zijn herkomst uit de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Deze grief is niet relevant."

Tegen de motieven van de bestreden beslissing over de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland zet verzoeker vervolgens het volgende uiteen:

"Het feit dat verzoekers asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen, is geen voldoende reden om zijn aanvraag in België vrijwel automatisch af te wijzen.

Verwerende partij geeft niet aan in welk opzicht de beslissing van de Duitse autoriteiten volgens haar gegrond is en in welk opzicht zij het eens is met hun redenering.

Te meer daar bij lezing van verzoekers administratieve dossier dient worden vastgesteld dat geen vertaling van zijn Duitse asioldossier was bijgevoegd.

De raadvrouw van verzoeker en Uw Raad kunnen de redenen voor de Duitse afwijzing en de relevantie daarvan dus niet analyseren.

Deze grief is niet relevant."

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing over zijn familieband met zijn broer R. A. betoogt verzoeker voorts als volgt:

"Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker verschillende documenten ingediend om zijn familieband met zijn broer, die in Duitsland als vluchteling is erkend, aan te tonen.

De praktijk van verwerende partij om de bewijskracht van deze documenten af te wijzen op de enkele grond dat het om kopieën gaat, is kennelijk ontoereikend.

Eenzijds, heeft de verwerende partij niet de minste tegenstrijdigheid of anomalie bij de lezing van deze documenten aangevoerd.

Anderzijds, dient worden erkend dat de door verzoeker overgelegde documenten tekenen van slijtage, sporen van leven, vertonen zodat zij duidelijk niet voor de gelegenheid werden gemaakt.

Zowel de documenten betreffende verzoeker (bijvoorbeeld "Domicile certificate" - stuk 3) als die betreffende zijn broer (bijvoorbeeld "Pakistani ID card" - stuk 4) vermelden echter "A. K. (...)" als "vaders naam".

Verzoeker en zijn broer, R. (...), hebben dezelfde vader, hetgeen op zijn minst een begin van bewijs van hun familieband is.

Ten slotte de verwerende partij, die stelt « Nochtans bestaat er in Pakistan blijkens toegevoegde informatie zoiets als een "Family Registration Certificate" (FRC), een document waarmee u zou kunnen aantonen (als u uw eigen identiteit weet aan te tonen althans) dat jullie weldegelijk broers zijn. », vergeet te vermelden dat dit document online bij de Pakistaanse autoriteiten dient worden aangevraagd.

« (...) »

(NADRA Pakistan, Family Registration Certificate (FRC), <https://www.nadra.gov.pk/identity/identity-ffc/#Q2>)

Vrije vertaling:

« (...) »

Als asielzoeker die de autoriteiten van zijn eigen land vreest, kan de verzoeker zich echter in geen geval tot de autoriteiten van zijn land richten.

Deze grief is ongegrond.

Verwerende partij heeft de familieband tussen verzoeker en zijn broer, die een kritische journalist was en in Duitsland als vluchteling is erkend, niet op geldige wijze betwist."

Tegen de motieven van de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardige karakter van zijn relaas ook uit andere elementen blijkt, argumenteert verzoeker verder als volgt:

“Verwerende partij verwijt verzoeker het ontbreken aan afdoende bewijsstukken over zijn problemen in Pakistan.

Hoewel verzoeker niet alle elementen van zijn relaas met bewijsstukken heeft kunnen aantonen, dient worden toegegeven dat hij een groot aantal documenten heeft overgelegd die op zijn minst een begin van bewijs vormen voor zijn verklaringen.

De door verwerende partij gevraagde bewijslast is duidelijk onevenredig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe ook twee kleine tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker in Duitsland en in België aan de orde te stellen, die, enerzijds, betrekking hebben op de plaats waar hij en zijn gezin vlak voor zijn definitieve vertrek uit Pakistan woonden en, anderzijds, op de kwestie van zijn eventuele doorreis via Kaboel bij zijn vertrek uit Pakistan.

Ten eerste, betreft deze kritiek incidentele, secundaire elementen van verzoekers relaas.

Ten tweede, dient worden toegegeven dat de verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid brengt aan het licht tussen verzoekers verklaringen in Duitsland en in België over de redenen voor zijn vertrek uit Pakistan, namelijk de problemen die hij had ondervonden vanwege enerzijds het kritische journalistieke werk van zijn broer en anderzijds de door zijn vader gebouwde meisjesschool.

Deze redenen vormen echter de essentie van zijn verzoek om internationale bescherming.

Ten einde, was verzoeker daarentegen zeer precies over de Problemen die hij heeft gekend in Pakistan omwille van de meisjesschool die door zijn vader werd gebouwd (NPO, p. 6, 11-15) en het beroep van zijn broer als kritisch journalist (NPO, p. 6, 16-20), zodat zij verklaringen hierover coherent en dus aannemelijk moeten worden geacht.

Deze grief is ongegrond en niet relevant.

De Problemen die verzoeker in Pakistan heeft ondervonden, werden door verwerende partij niet op geldige wijze betwist.

De verwerende partij heeft geen individuele, objectieve en onpartijdige analyse gedaan, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd, in strijd met artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.

Verzoeker dient de vluchtelingenstatus krijgen, zoals voorgeschreven in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker tot slot nog het volgende aan:

“Wat de subsidiaire bescherming betreft, verklaart de verwerende partij slechts:

« (...) ».

Nochtans, hierboven werd aangetoond dat, gelet op de nauwkeurige verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst en de door hem ingediende documenten, er geen twijfel bestaat over zijn Pakistaanse nationaliteit en zijn herkomst uit de provincie Khyber Pakhtunkhwa.

Verwerende partij die het risico op ernstige schade voor verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan niet heeft onderzocht, heeft haar zorgvuldigheidsplicht en het vereiste van artikel 48/4 geschonden.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt een fotokopie van de voorkant van de Pakistaanse identiteitskaart van verzoekers broer (stuk 4) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een “aanvullende nota teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen” neer met fotokopieën van documenten in verband met zijn school (stuk 1), van foto's van een kamp en school van UNHCR (stuk 2), van de voorkant van de Pakistaanse identiteitskaart van zijn broer (stuk 3), van documenten en foto's van de activiteiten van zijn broer als journalist (stuk 4), van de Duitse verblijfskaart van zijn broer (stuk 5), van identiteitsdocumenten van zijn vader, zijn moeder en zichzelf (stukken 6, 7 en 8), van IDP-documenten die betrekking hebben op zijn familie (stuk 9), van een foto waarop hij en zijn broer staan (stuk 10) en van een screenshot van de activiteiten van zijn broer (stuk 11) als nieuwe stavingstukken.

De Raad voor Vreemdelingebedwistingen (hierna: de Raad) wijst wat dit betreft op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de

aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Te dezen blijkt het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde stuk slechts een opsomming te bevatten van de elf nieuwe stavingstukken. Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de elf nieuwe stavingstukken zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als 'aanvullende nota' in de zin van voormelde bepaling (cf. RvS 18 november 2022, nr. 255.042).

Bijgevolg worden de elf stavingstukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, uit de debatten geweerd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste en het tweede middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker in het eerste en tweede middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij niet voldaan heeft aan de plicht tot medewerking, nu (i) hij niet alleen doorheen opeenvolgende procedures in verschillende Europese landen, maar ook binnen zijn procedure in België volledig tegenstrijdige verklaringen aflegde over kernelementen zoals zijn identiteit en nationaliteit, en ook zijn ingeroepen vrees voor vervolging, (ii) zijn verzoek om internationale

bescherming in Duitsland werd afgewezen hoewel hij daar hetzelfde relaas vertelde als wat hij in België voorlegde en (iii) hij de beweerdde familieband tussen hem en zijn broer die erkend werd als vluchteling in Duitsland niet kan aantonen, omdat (B) het ongeloofwaardige karakter van zijn relaas ook uit andere elementen blijkt en omdat (C) het CGVS zijn nood aan subsidiaire bescherming gebaseerd op de situatie in zijn land en regio van herkomst niet kan inschatten daar het niet kan weten wie hij is, waar hij vandaan komt en wat zijn nationaliteit is. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn beweerdde land van herkomst, Pakistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de groepering Lashkar-e-islam en de Pakistaanse overheid. Vooreerst verklaarde hij dat zijn huis en de meisjesschool van zijn vader in 2015 werden vernietigd door Lashkar-e-islam omdat zijn vader de sluiting van de school en zijn rekrutering weigerde. Hierop zouden verzoeker, zijn ouders en twee van zijn zussen naar Peshawar zijn verhuisd. In Peshawar zou verzoekers vader zijn benaderd door het leger, dat geëist zou hebben dat verzoekers broer, die sinds 2010 in Afghanistan als journalist zou hebben gewerkt en nieuws zou hebben verspreid tegen het beleid van de Pakistaanse autoriteiten, stopte met zijn journalistieke werk, zo niet, dan zou verzoekers leven in gevaar zijn. Hierop zou verzoeker in februari 2016 Pakistan ontvlucht zijn. Hij zou eerst naar Iran zijn gereisd, waar hij samen met zijn broer, die intussen ook dreigementen vanuit Pakistan in Afghanistan zou hebben ontvangen en naar aanleiding hiervan Afghanistan zou zijn ontvlucht, zijn reis zou hebben verdergezet om uiteindelijk in februari 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Voor zijn aankomst in België diende hij eveneens in Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk verzoeken om internationale bescherming in. Hij verklaart dat zijn broer in Duitsland als vluchteling werd erkend en dat het leger na zijn vertrek uit Pakistan zijn familie in Peshawar heeft bezocht op zoek naar hem en zijn broer.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking nu hij vooreerst niet alleen doorheen opeenvolgende procedures in verschillende Europese landen, maar ook binnen zijn procedure in België volledig tegenstrijdige verklaringen aflegde over kernelementen zoals zijn identiteit en nationaliteit, alsook over zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U zag er schijnbaar geen graten in om hierover niet éénmaal, maar herhaaldelijk te liegen. Zo diende u achtereenvolgens in april en mei 2016 twee verzoeken om internationale bescherming in, in Hongarije, in mei 2016 diende u een soortgelijk verzoek in, in Oostenrijk, in juni 2016 in Duitsland, in augustus 2019 in Frankrijk en in februari 2021 in België. Hierbij maakte u gebruik van verschillende namen, zoals S. A. K. (...), Kh. A. (...), Ka. A. (...), D. A. K. (...) en A. A. K. (...), verschillende geboortedata zoals (...)1998 en (...)1999 en verschillende nationaliteiten (afwisselend beweerde u Afgaan of Pakistaan te zijn). Uiteindelijk bij uw verzoek om internationale bescherming in België in februari 2021 gaf u aan S. A. K. (...), geboren op (...)1999 te Pikha, Afghanistan te zijn. U haalde hierbij een vluchtrelaas aan dat zich in Afghanistan afspeelde. Ter ondersteuning van deze bewering legde u een Afgaans identiteitsbewijs (taskara) neer. Dat u dan plots tijdens uw gehoor voor het CGVS dd. 22/11/2022 nog maar eens uw verklaringen zou aanpassen, ondermijnt volledig uw oprechtheid. U beweerde immers dat

uw volledige naam A. K. A. (...) zou zijn, u zou geboren zijn op (...)1999, te Jaradin, Khyber Agency, Pakistan (CGVS, p. 3, 4). Wat betreft de door u neergelegde taskara gaf u aan dat deze authentiek, zijnde uitgegeven door de Afghaanse overheden, zou zijn, maar dat de gegevens niet de uwe zijn, wat er op neer komt dat het hier om een vervalsing gaat. U was blijkbaar niet enkel bereid om leugenachtige verklaringen af te leggen, u probeerde deze ook nog eens te ondersteunen door het neerleggen van niet-authentieke stukken. Uw originele relaas dat zich afspeelde in Afghanistan, was logischerwijze ook verzonnen. U verklaarde deze verschillende foutieve gegevens op advies van anderen doorgegeven te hebben, maar in weze bent u en enkel u verantwoordelijk voor de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken. Het is uiteindelijk uw keuze om hierover te liegen. U verklaarde in Duitsland uw correcte persoonlijke informatie verschaft te hebben, maar hier staat tegenover dat u blijkens uw Duitse dossier (waarvan zich een kopie in uw dossier bevindt) aangegeven hebt geboren te zijn op 01/01/1998, iets dat u uiteindelijk beaamde in België en waarvan u beweerde dat u tevergeefs geprobeerd zou hebben dit recht te zetten (CGVS, p. 4, 5). Deze opeenvolging van leugenachtige beweringen die u ook nog eens ondersteunde met niet-authentieke stukken ondermijnt reeds volledig uw oprechtheid en algemene geloofwaardigheid. Om de zaken nog complexer te maken spreken de documenten die u neerlegde (zie infra) als bewijs van uw Pakistaanse identiteit van nog een extra mogelijke naam en dus identiteit, nl. M. A. (...) (zie twee schooldocumenten). Dat u zelfs uw nieuwe verklaringen omtrent uw identiteit weet tegen te spreken door het neer te leggen van documenten die nog een andere identiteit vermelden, doet elk geloof in uw waarachtigheid verdwijnen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Dit blijkt verder."

Verzoeker stelt in het tweede middel vooreerst dat hij met betrekking tot Oostenrijk en Hongarije verklaarde dat hij de waarheid over zijn identiteit er niet wilde vertellen omdat hij daar geen asiel wilde aanvragen omwille van de manier waarop hij persoonlijk werd behandeld. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met zijn verklaring op het CGVS dat hij voornamelijk zijn identiteit in de verschillende landen veranderde omdat hij naar Duitsland wilde gaan om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4: "(i)k gebruikte mijn correcte persoonlijke informatie in Duitsland want ik ging naar daar om voor asiel te vragen" en "ik wilde naar Duitsland gaan om asiel aan te vragen dat was mijn hoofdbestemming") en dat hij in Iran en Turkije werd geslagen (*ibid.*). Hoe dan ook is het gegeven dat verzoeker in verschillende landen andere identiteitsgegevens gaf omdat hij daar geen asiel zou hebben willen aanvragen en zou hebben willen bekomen een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vervolging sterk ondermijnt. Aldus voert verzoeker niet dienstig aan dat veel verzoekers om internationale bescherming het fysiek geweld dat zij in andere Europese landen hebben ondergaan als reden noemen om geen verzoek in deze landen in te dienen en verwijst hij niet dienstig naar AIDA-rapporten in dit verband.

Voor zover verzoeker in het tweede middel betoogt dat hij wat Frankrijk betreft verklaard heeft dat hij over zijn identiteit en vrees heeft gelogen omdat hij, nadat zijn asielaanvraag in Duitsland was afgewezen, "verdwaald was in zijn hoofd" en slecht advies had gekregen van andere asielzoekers, en dacht dat hij, als hij zijn echte identiteit zou opgeven, naar Duitsland en vervolgens naar Pakistan zou worden uitgewezen, herhaalt hij slechts de verklaringen die hij reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft afgelegd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende procedures in verschillende Europese landen, maar ook binnen zijn procedure in België, volledige tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over kernelementen zoals zijn identiteit, nationaliteit en voorgehouden vrees, waardoor hij allerminst aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Vervolgens heeft de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker verklaarde in Duitsland zijn correcte persoonlijke informatie verschaft te hebben, maar dat hiertegenover staat dat hij blijkens zijn Duitse dossier aangegeven heeft geboren te zijn in 1998, terwijl hij in België

verklaart te zijn geboren in 1999. Verzoeker brengt hier in het tweede middel tegen in dat hij in Duitsland de waarheid heeft verteld over zijn identiteit en de reden voor zijn vlucht uit Pakistan en dat zijn verklaringen hierover in Duitsland en België hetzelfde waren, maar dat de Duitse autoriteiten bij de indiening van zijn aanvraag een fout hebben gemaakt bij de transcriptie van zijn geboortedatum die hij tevergeefs heeft getracht te laten corrigeren. Dat verzoeker de Duitse autoriteiten geen valse identiteit heeft gegeven en zijn verklaringen over zijn identiteit in Duitsland en België hetzelfde waren, kan echter niet worden vastgesteld. Vooreerst kan de loutere bewering dat hij in Duitsland geprobeerd zou hebben om zijn foutief genoteerde geboortedatum te laten corrigeren, gezien de opeenvolging van zijn eerdere leugenachtige beweringen over zijn identiteit die hij ook nog eens ondersteunde met niet-authentieke stukken, niet zomaar worden aangenomen. Dat het de Duitse autoriteiten waren die bij de indiening van zijn aanvraag een fout hebben gemaakt bij de transcriptie van zijn geboortedatum, is eveneens een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een lezing van deze notities blijkt immers dat verzoeker louter beweerde dat zijn geboortedatum er niet correct was en dat hij dit probeerde te corrigeren, maar dat dit niet gelukt is omdat hij zijn paspoort moest geven om het te laten corrigeren en hij geen paspoort had (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat de Duitse autoriteiten deze fout zouden hebben gemaakt bij de transcriptie, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet verklaard. Verzoekers betoog kan dan ook niet overtuigen.

Hoewel verzoeker inderdaad aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en op eigen initiatief heeft verteld dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken door hem verzonnen waren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2), stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat de documenten die verzoeker bij het CGVS neerlegde als bewijs van zijn Pakistaanse identiteit van nog een extra mogelijke naam en dus identiteit spreken, namelijk M. A. (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', schooldocumenten). Verzoekers 'nieuwe' verklaringen bij het CGVS worden bijgevolg tegengesproken door de documenten die hij er neerlegde en die dus nog een andere naam vermelden dan de namen die hij reeds eerder gebruikte. Dit doet alleen nog maar meer afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Hij kan dan ook allerminst worden gevolgd waar hij betoogt dat hem geen gebrek aan medewerking kan worden verweten.

Waar verzoeker in het tweede middel nog betoogt dat hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS nauwkeurig was over zowel de geografie als de veiligheidssituatie van zijn regio van herkomst, merkt de Raad op dat deze (vrij summiere) verklaringen, gelet op zijn eerdere opeenvolgende leugenachtige verklaringen, die hij dan ook nog eens ondersteunde met niet-authentieke documenten, niet volstaan om zijn identiteit, Pakistaanse nationaliteit en herkomst uit de provincie Khyber Pakhtunkhwa aannemelijk te maken. Evenmin volstaan de documenten die hij heeft neergelegd om dit aannemelijk te maken. Zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt opgemerkt, betreffen deze documenten immers slechts fotokopieën – die bovendien vaak slecht leesbaar zijn – waarvan de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Bovendien herhaalt de Raad dat twee documenten die verzoeker op heden ter staving van zijn Pakistaanse identiteit neerlegt, van nog een extra mogelijke naam en dus identiteit spreken, namelijk M. A. (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', schooldocumenten), en dus niet in overeenstemming zijn met zijn verklaringen.

De bestreden beslissing bevat verder de volgende pertinente overweging:

"Ten tweede dient vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen hoewel u daar hetzelfde relaas vertelde als hetgeen u (uiteindelijk) in België voorlegde. Dat een andere Europese lidstaat reeds uw relaas onvoldoende heeft bevonden om u internationale bescherming te bieden, heeft logischerwijze een invloed op uw algemene geloofwaardigheid."

Verzoeker voert in het tweede middel aan dat het feit dat zijn asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen, geen voldoende reden is om zijn aanvraag in België vrijwel automatisch af te wijzen. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing louter heeft gesteld dat het gegeven dat een andere Europese lidstaat zijn relaas reeds onvoldoende heeft bevonden om hem internationale bescherming te bieden logischerwijze een invloed heeft op zijn algemene geloofwaardigheid en dat de bestreden beslissing daarnaast verschillende andere motieven bevat. Het is het geheel van deze motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Zijn verzoek wordt dan ook geenszins "vrijwel" automatisch afgewezen omwille van het feit dat zijn verzoek in Duitsland werd afgewezen. De Raad wijst er tot slot nog op dat de adjunct-commissaris niet verplicht is om aan te geven in welk opzicht de beslissing van de Duitse autoriteiten volgens hem gegrond is en in welk opzicht hij het eens is met hun redenering

en dat de adjunct-commissaris wat dit betreft kan volstaan met het stellen dat het gegeven dat een andere Europese lidstaat verzoekers relaas reeds onvoldoende heeft bevonden om hem internationale bescherming te bieden, logischerwijze een invloed heeft op zijn algemene geloofwaardigheid, temeer nu verzoeker zijn huidige verzoek ent op het vluchtrelaas dat hij in Duitsland reeds had uiteengezet.

Verzoeker stelt in het tweede middel nog dat er in het administratief dossier geen vertaling van zijn Duitse asioldossier is opgenomen en zijn raadvrouw en de Raad de redenen voor de Duitse afwijzing en de relevantie daarvan dus niet kunnen analyseren, doch hij laat na aan te geven op grond van welke bepaling of rechtsbeginsel het de Raad verboden zou zijn om dergelijke documenten in overweging te nemen. Een dergelijke bepaling is de Raad niet bekend. Hoewel in artikel 8, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad wordt gesteld dat de stukken waarvan de partijen gebruik willen maken, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, wordt in het tweede lid van dit artikel gesteld dat bij gebreke aan een dergelijke vertaling de Raad niet *“verplicht”* is deze documenten in overweging te nemen. Hieruit volgt dus niet dat de Raad het Duits asioldossier niet in overweging zou mogen nemen om de loutere reden dat dit niet vertaald is naar de taal van de rechtspleging. Dat de Raad het Duitse asioldossier dus niet zou kunnen analyseren, kan niet worden gevolgd. Verder benadrukt de Raad dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en dat het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman of raadvrouw van zijn keuze. Verzoeker had bijgevolg de mogelijkheid om zich te laten bijstaan door een raadsman of raadvrouw die wel voldoende kennis van het Duits heeft of om beroep te doen op een tolk.

Vervolgens stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat verzoeker de beweerde familieband tussen hem en zijn broer, die in Duitsland als vluchteling zou zijn erkend, niet kan aantonen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U legt een aantal documenten neer wat betreft dit broer, R. A. (...), maar eigenlijk kunt u de beweerde familieband tussen jullie beiden niet aantonen. U legt om uw eigen, nieuwe, identiteit aan te tonen vooreerst enkel zelf kopies (en vaak slecht leesbare kopies, zoals blijkt uit de vertaling) neer. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit nooit gegarandeerd worden. Bovendien kan uw domiciliëring en uw attest als minderjarige (in combinatie met de kopie van uw moeders identiteitskaart), op geen enkele manier uw beweerde familieband met R. A. (...) aantonen, wat uw bewering dat een groot deel van uw problemen gerelateerd zijn aan zijn activiteiten als journalist ongeloofwaardig maakt. (...)”

Verzoeker voert in het tweede middel vooreerst aan dat de praktijk van de adjunct-commissaris om de bewijskracht van de door hem neergelegde documenten af te wijzen op de enkele grond dat het om fotokopieën gaat kennelijk ontoereikend is. De Raad wijst er evenwel op dat de adjunct-commissaris eveneens heeft gesteld dat de door verzoeker neergelegde documenten op geen enkele manier zijn beweerde familieband met R. A. aantonen. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten. Hij voert weliswaar aan dat op de documenten die op hem betrekking hebben – zoals op zijn domiciliëring en zijn schooldocumenten – de naam A. K. als naam van zijn vader wordt vermeld en dat deze naam ook als naam van de vader wordt vermeld op de Pakistaanse identiteitskaart van zijn beweerde broer (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), doch de loutere omstandigheid dat de naam A. K. zowel op de documenten die hem betreffen als op de Pakistaanse identiteitskaart van zijn beweerde broer voorkomt, is niet voldoende om de beweerde familieband tussen hem en zijn beweerde broer vast te stellen. De Pakistaanse identiteitskaart van zijn beweerde broer is immers slechts een fotokopie waarvan de authenticiteit niet te controleren is. Bovendien legt verzoeker enkel een fotokopie van de voorkant van deze identiteitskaart neer en niet van de achterkant. Daarnaast blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onmiskenbaar dat er sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Pakistan (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, COI Focus *“Pakistan. Corruptie en documentenfraude”* van 29 september 2022 (update)). In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker er eerder niet voor schuwde om wisselende verklaringen af te leggen over zijn identiteit en om daarbij niet-authentieke stukken voor te leggen. Al deze vaststellingen samen maken dat het loutere gegeven dat eenzelfde naam zowel voorkomt op de documenten die verzoeker betreffen als op de Pakistaanse identiteitskaart van verzoekers beweerde broer niet voldoende is om de beweerde familieband tussen verzoeker en zijn beweerde broer vast te stellen. Ten overvloed stelt de Raad nog vast dat de naam A. K. op de door verzoeker neergelegde documenten op twee verschillende manieren werd geschreven. Zo wordt deze naam anders geschreven op de identiteitskaart van verzoekers moeder en op verzoekers attest als minderjarige dan op zijn schooldocumenten en zijn domiciliëring (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’). Verzoekers betoogt dat de adjunct-commissaris niet de minste

tegenstijdigheid of anomalie bij de lezing van deze documenten heeft aangevoerd, is bijgevolg niet dienstig. De vaststelling dat de documenten op geen enkele manier zijn beweerde familieband met R. A. kunnen aantonen volstaat.

Na raadpleging van het administratief dossier stelt de Raad verder vast dat de fotokopieën van de documenten die door verzoeker werden neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') slecht leesbaar zijn omwille van de slechte kwaliteit van de fotokopieën zelf. Verzoekers betoog dat de door hem neergelegde documenten tekenen van slijtage en sporen van leven vertonen "zodat zij duidelijk niet voor de gelegenheid werden gemaakt", kan dan ook niet worden gevolgd. Dergelijke "tekenen van slijtage" en "sporen van leven" zijn niet in die mate op de documenten aanwezig dat zij hierdoor slecht leesbaar zouden zijn. Hoe dan ook zeggen zogenaamde tekenen van slijtage of sporen van leven niets over het oogmerk waarmee documenten werden gemaakt. Ook valse documenten kunnen immers "tekenen van slijtage" of "sporen van leven" bevatten.

De Raad merkt tot slot nog op dat verzoeker ook aan de hand van de verklaring van de dorpsoudsten (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') niet aantoont dat hij werkelijk afkomstig is van het dorp Jaradin (of Kharadin) in het district Khyber agency van de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa, zoals hij verklaarde gedurende het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De Raad stelt na lezing van de vertaling van dit document immers vast dat bepaalde plaatsnamen niet volledig konden worden vertaald, maar dat het dorp waarvan verzoeker volgens dit document afkomstig is, wordt geschreven als "----Kheil", wat niet overeenkomt met Jaradin of Kharadin. Bovendien betreft ook dit document een fotokopie waarvan de authenticiteit niet te controleren is. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Pakistan (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "Pakistan. Corruptie en documentenfraude" van 29 september 2022 (update)), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de verklaring van de dorpsoudsten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker de door hem beweerde identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling niet aannemelijk. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas reeds onderuit, nu zijn asielrelaas onlosmakelijk verbonden is met zijn identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing:

"Zo beweerde u dat uw vader een meisjesschool oprichtte en hierdoor problemen kreeg met extremisten. De lijst met scholen die u neerlegt, toont vooreerst niet aan dat het om uw vaders school zou gaan. U verklaarde filmpjes te hebben waarop uw vernielde huis zichtbaar zou zijn. U legde deze filmpje niet voor en uit uw beschrijving blijkt dat het afgebeelde (vernielde gebouwen) algemeen van aard is. Voorts is het ongeloofwaardig dat deze religieuze extremisten die inderdaad vaak tegen het lesgeven aan meisjes zijn, een kleine vijf jaren zouden wachten tussen hun eerste dreigement en het gevolg geven aan dit dreigement (CGVS, p. 12). Voorts beweerde u dat de Lashkar-e-Islam een dreigbrief gaf, maar dit toch wel centraal bewijsstuk heeft u niet (CGVS, p. 13). Uw vader zou naar de politie gegaan zijn, maar ook hiervan ontbreekt elk schriftelijk spoor (CGVS, p. 14). U verklaarde tot 2015 in Khyber Agency gewoond te hebben, waarna u met uw gezin naar Peshawar verhuisde, waar uw ouders nu nog wonen, tot u in 2016 naar Europa vertrok (CGVS, p. 6, 7). In Duitsland verklaarde u dan weer tot uw vertrek in Khyber Agency gewoond te hebben ("Nennen Sie mir bitte Ihre letzte offizielle Anschrift im Heimatland. Antwort: Khyber Ageng, Malek-Din-Khel, Karnakhel im Gebiet Surdand Flour, Bara – Khyber Agency – im Grenzgebiet zu Afghanistan Frage: Haben Sie sich dort bis zur Ausreise aufgehalten? Antwort: Ja", dossier Duitsland p. 36). Wat meer is; in Duitsland wist u niet waar uw familie zich op dat moment bevond ("Frage: Leben ihre Familienangehörige noch dort? Antwort: Unser Haus wurde zerstört. Ich weiß nicht, wo sie jetzt leben." en "Ich weiß nicht, wo sich meine Familie aufhält - entweder in Perschauwar oder, ich weiß es nicht", Duitsland p. 36, 38), terwijl u voor het CGVS wist dat uw familie in Peshawar woonde, temeer u daar zelf ook een tijdlang woonde en zelfs schoolliep blijkens uw verklaringen en documenten. Ook zei u in Duitsland dat u na uw vlucht in 2016 naar Kabul bent gegaan om daar uw broer te ontmoeten ("Ich bin deshalb zu meinem Bruder nach Kabul gegangen" en "Frage: Wer beschloss, dass sie zu ihrem Bruder nach Kabul gehen sollten? Antwort: Mein Bruder in Kabul.", Duitsland, p. 38), terwijl u in België verklaarde niet in Kabul geweest te zijn, maar uw broer in Iran ontmoet te hebben (CGVS, p. 18, 21). Bovenstaande tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden ondermijnen uw verklaringen finaal."

Door er in het tweede middel louter op te wijzen dat hij een groot aantal documenten heeft overgelegd die op zijn minst een begin van bewijs vormen voor zijn verklaringen, ontkracht noch weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten.

Verzoeker voert vervolgens in het tweede middel aan dat de adjunct-commissaris zich met betrekking tot Duitsland ertoe beperkt heeft twee kleine tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Duitsland en in België aan de orde te stellen, die enerzijds betrekking hebben op de plaats waar hij en zijn gezin vlak voor zijn definitieve vertrek uit Pakistan woonden en anderzijds op de kwestie van zijn eventuele doorreis via Kaboel bij zijn vertrek uit Pakistan. Hij wijst er op dat de adjunct-commissaris daarentegen geen enkele tegenstrijdigheid aan het licht brengt tussen zijn verklaringen in Duitsland en in België over de redenen voor zijn vertrek uit Pakistan, die de essentie van zijn verzoek om internationale bescherming vormen, zodat zij coherent en dus aannemelijk moeten worden geacht. Hij beperkt zich hiermee tot het louter minimaliseren van deze tegenstrijdigheden, zonder deze tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in Duitsland en in België niet klein of onbelangrijk zijn. In tegendeel hangt de verblijfplaats van verzoeker voor zijn beweerde vertrek uit Pakistan nauw samen met de redenen voor zijn vertrek uit Pakistan, nu hij verklaarde dat het leger zijn vader benaderde in Peshawar en hij hierop besloot Pakistan te ontvluchten. Dat verzoeker in Duitsland verklaarde tot zijn vertrek in Khyber Agency gewoond te hebben, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan zijn beweerde redenen van vertrek. Daarnaast is ook de geloofwaardigheid van de reisweg een element dat mee kan spelen bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming immers correcte verklaringen verwachten over de door hem afgelegde reisroute. De adjunct-commissaris heeft er dan ook terecht op gewezen dat verzoeker in Duitsland verklaarde dat hij na zijn vlucht in 2016 naar Kaboel is gegaan om daar zijn broer te ontmoeten, terwijl hij in België verklaarde niet in Kabul geweest te zijn, maar zijn broer in Iran ontmoet te hebben en dat dit een element is dat, samen met de andere tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, zijn verklaringen finaal ondermijnt. Dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing geen enkele tegenstrijdigheid heeft vastgesteld tussen verzoekers verklaringen in Duitsland – die nota bene door de Duitse asielinstanties onvoldoende werden bevonden om aan verzoeker internationale bescherming te verlenen – en in België over de redenen voor zijn vertrek uit Pakistan, doet geen afbreuk aan al het voorgaande. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker er nog op wijst dat hij zeer precies was over de problemen die hij heeft gekend in Pakistan omwille van de meisjesschool van zijn vader en het beroep van zijn broer als kritisch journalist. Verzoeker herhaalt hiermee louter zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zijn verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling niet aannemelijk maakt. Hij slaagt er evenmin in om de door hem aangehaalde problemen met de groepering Lashkar-e-islam en de Pakistaanse overheid aannemelijk te maken. Nu verzoeker zijn problemen met de groepering Lashkar-e-islam en de Pakistaanse overheid niet aannemelijk maakt, voert hij in het eerste middel niet dienstig aan dat zijn vrees omwille van deze problemen gebaseerd is op zijn religieuze en politieke overtuiging.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling niet aannemelijk maakt en dat hij er evenmin in slaagde de door hem aangehaalde problemen met de groepering Lashkar-e-islam en de Pakistaanse overheid aannemelijk te maken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in zijn beweerde land van herkomst, Pakistan, zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Uit wat voorafgaat blijkt echter dat verzoeker zijn Pakistaanse nationaliteit en zijn herkomst uit het district Khyber Agency van de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming zou kunnen worden toegekend. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke nationaliteit, herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn vertrek, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of hij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst en verblijf geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het beweerde land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN